

Noodweer

Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten, dit is zijn laatste column voor deze krant.

De randen van de dag kleuren donker. Verplaatsing van kilo's lucht en regen rondom mij tarten de behuizing van het ziekenhuis, terwijl ik mij naar de enig overgebleven vierwieler beweeg op de verlaten parkeerplaats. Een kraai gaat het gevecht aan en besluit na een kort tegenspartelen toch maar mee te vieren met de dirigeerstok van deze winterstorm.

Perfect synchroon hieraan struikel ik door mijn naarbovenkijkactie, over een niet opgemerkte losgeraakte tak. Gêne is een sterker en eerder signaal dan pijn, merk ik als vluchtig om me heen kijk, oprabbel en pas later in de

auto de beurse plek op mijn heup voel. Bijzonder dat schaamte ook in dit noodweer stand houdt; alsof ook maar iemand überhaupt vrijwillig als publiek had willen dienen.

Storm kan ook huishouden in het lichaam. Vanmiddag

zag ik mevrouw Barends van 86 jaar met een wat nors accent. Ze heeft opgezette benen en is wat weinig opgewekt door de corona, door de storm, door het wachten, door mijn binnensmondse geklets en de Olympische Spelen vond ze eigenlijk ook maar niks.

De druk op de aderen en lymfvaatjes neemt enorm toe bij stilstand; wel met een factor 10

Het aanhoudend noodweer in haar lichaam zorgt dat het aanbod van (lymf)vocht te veel is voor haar afvoer. De leidingen/lymfvaatjes lopen over en kunnen haar chronische moesson niet meer verwerken. De boel loopt over. Continu vloed! Overtollig vocht als probleem, ondanks dat je voor 70 procent uit water beslaat.

De vetcellen gaan drijven in de huid en de ontstekingscellen raken ook in de war en roodheid ontstaat. Oedeem

ontstaat. In het geval van mevrouw Barends is dit te veel aan aanbod ontstaan omdat zij niet meer voldoende kan bewegen. Ze schuifelt soms nog wat door huis, maar buitenshuis is een lastigheid.

De druk op de aderen en lymfvaatjes neemt enorm toe bij stilstand; wel met een factor 10! En op een gegeven moment breken de dijken en begeeft de boel het. We bespreken samen de ontstane situatie en hoe we de aanhoudende en doorwoekerende vocht-storm een halt toe kunnen roepen. 'We gaan de boel stutten, en dat kan met een zwachtel en straks een steunkous. En straks moet u weer gaan bewegen, ook buitenshuis.'

Barends heeft het begrepen, maar is nu ook zichtbaar klaar met de duur van het consult. Een norske blik volgt en mijmert: 'Goed, gooi die dingen er maar omheen, dan ben ik nog op tijd thuis voordat ik een schuiver maak. Anders lijk ik straks nog op die Japanse schaatser.'

Een glimp van een glimlach waan ik te zien. In gedachten hoor ik mezelf vragen of ze dan aan het onderdeel schaatsen op de Spelen stiekem toch wat plezier heeft beleefd, maar slik het in. Ik besluit na een kort tegenspartelen toch maar mee te vieren met de dirigeerstok van deze dame als winterstorm.